Jezdil k nám loutkář

Vždycky, když čtu nebo poslouchám o přehlídce loutkářských souborů v Chrudimi, vzpomínám, jakou jsme mívali v dětství radost, když k nám do malé vsi zavítala loutkoherecká společnost, aby přinesla trochu kultury a zábavy na chudý podhorský venkov. Aby pobavila malé i velké diváky v našich zapadlých podkrkonošských vesničkách .

Nám dětem se nejvíce líbily tehdejší loutky, např. Kašpárek, Škrhola nebo Kalupinka. Všichni ti kočovní majitelé loutkových scén byli tenkrát vlastně pokračovateli slavných tradic českého loutkářství, jak je šířil už Matěj Kopecký a pochopitelně Skupovy loutky Spejbl a Hurvínek.

Loutky Matěje Kopeckého jsem nikdy neviděl a Spejbla a Hurvínka znám pouze z rozhlasu a z televize. K nám do vsi jezdívala známá loutkářská rodina Majznerova. To bylo mezi námi dětmi radosti, když jejich vůz zastavil na naší nevelké návsi a do místního hostince se začaly stěhovat všechny ty rekvizity, loutky, kulisy i celé jeviště.

Neobvykle veliké loutky loutkáře Bohumila Majznera, které pro něj vyrobil řezbář Sucharda, přinesly nám pokaždé mnoho zvláštního až dojemného kouzla a netušené zábavy. Bohumil Majzner hrával po širokém okolí Českého ráje a v Podkrkonoší. Bývalo to např. ve Vesci pod Kozákovem, nedaleko v Loktuších v sále u Kvapilů „Na špici“, na Chutnovce v tanečním sále pana hostinského Drahoňovského na Dolech.

Majznerovi však účinkovali i v našich městech po celém okolí: v Turnově, v Rovensku pod Troskami, v Lomnici nad Popelkou, zajížděli často i do nedaleké Libuně. Majznerova rodina jezdila se svým vozem (maringotkou) od štace ke štaci, lidé je ochotně vítali, dali jim i stravu, měli je všude rádi. Říkávali jim někdy také komedianti (komedanti) anebo kejklíři.

Bohumil Majzner zemřel 13. října 1948 v Libuni na Jičínsku (narodil se v roce 1874). Ke konci svého života se ještě po několik let spolupodílel na loutkářském umění se svým synem Vilémem Majznerem, kterému své malé neživé herce předal, aby je syn znovu oživil. Takže loutkářská tradice rodiny Majznerovy pokračovala dál.

Chci věnovat tuto vzpomínku dávno zesnulému lidovému umělci, který tisícům dětí rozdával vlastně sám sebe, protože jeho loutky bývaly často jedinými nositeli kultury a zábavy v zapadlých koutech našeho kraje. Snad někde tam nahoře v tom „loutkářském nebi“ pořád ještě hraje „Oldřicha a Boženu“, „Posvícení v Hudlicích“, „Mlynáře a jeho dítě“ nebo ty ostatní, co se nám před více sedmdesáti lety tolik líbily.